

מ"ת 5029/08/14 - מדינת ישראל נגד ד ד

בית משפט השלום בחיפה

מ"ת 5029-08-14 מדינת ישראל נ' ד (עציר)
תיק חיצוני: פל"א 346076/2014

בפני	כב' השופט אורי גולדקורן
המבקשת	מדינת ישראל
נגד	
המשיב	ד ד

החלטה

בקשה למעצרה המשיבעד לתום ההליכים המשפטיים, לפי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) התשנ"ו-1996.

כתב האישום

1. ביום 6.8.2014 הוגש כתב אישום נגד המשיב, בו הואשם בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

תמצית פרק העובדות שבכתב האישום הינה כדלקמן: בתאריכים 3.8.2014 ו-4.8.2014 בדירה בחיפה בה התגוררו המשיב ואשתו (להלן: המתלוננת), התגלע ביניהם ויכוח סביב סוגיית הטיפול בילדם המשותף. במהלך הוויכוח איים המשיב על המתלוננת ואמר לה:

"הפעם אני אזיין את אמא שלך... בא נראה אם הוא יעזור לך... הפעם לגהינום, לקבר אני שולח אותך, יא בת של שרמוטה... יא מזדיינת בתחת... את הזבל תביאי אותו... אני נותן לו שתי כאפות... אני יזיין אותו...", " ... נשיקה זה לא בגידה... הוא יזיין אותך, אני יזיין אותו... תביאי אותו, לא צריך שתביאי אותו, אני אבוא אליו, תגידי לו שיחכה לי, למה אם לא אני יזיין אותו... עכשיו יש לו חשבון ארוך איתי...", " ... את לא תגיעי לבר מצווה, אם תגיעי זה יהיה על כיסא גלגלים, נכה... אוטובוס ידרוס אותך, יא בת שרמוטה...", " ... יא בת של זונה... אני אראה לך מה עשיתי, אני אראה לך, יא חתיכת זונה...", "לכי יא מזדיינת... אני אזיין אותך כל עוד את איתי בבית... לכי תתלונני שאנסתי אותך...", "אני בן של זונה... אני אבוא לגרנד קניון, אני

אעשה לך שם פדיחות ליד כולם... יפטרו אותך מהעבודה... כל יום אני אעשה לך ככה ובואי נראה אם תצליחי לעבוד... כל יום תהיה לך הפתעה ממני..."

הבקשה למעצר עד תום ההליכים

2. במועד הגשת כתב האישום, הגישה המבקשת בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים. בבקשה נטען כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע העבירה נשוא כתב האישום על-ידי המשיב, הכוללות את הודעת המתלוננת והקלטות של שיחות בין בני הזוג, וכי המשיב אישר את תוכן הדברים שנאמרו על-ידו, אולם לטענתו מדובר בקללות כתוצאה ממצוקה רגשית ולא באיומים. בבקשה נטען כי מעשיו של המשיב חמורים ומהווים סכנה למתלוננת ולבן זוגה לשעבר. צוין כי המעשים נעשו על-ידי המשיב בעודו מרצה עונש של עבודות שירות בעקבות עבירה קודמת של תקיפה ואיומים וכאשר קיים כנגדו תלוי ועומד מאסר מותנה של ארבעה חודשים בגין עבירות של אלימות. בנוסף, למשיב הרשעה קודמת בגין עבירות של אלימות במשפחה.

3. בדיון שהתקיים ביום 7.8.2014 פרטה באת-כוח המבקשת את נסיבות הוויכוח במהלכו איים המשיב על המתלוננת. צוין כי למתלוננת ולמשיב ילד משותף בן 7 חודשים וכי הם גרים באותה הדירה. נוכח התנהלותו של המשיב בעבר, הקליטה המתלוננת את דבריו אשר תומללו ואף המשיב אישר את קולו בהקלטה. נטען לקיום חזקת המסוכנות הסטטוטורית.

בא כוחו של המשיב כפר בקיומן של ראיות לכאורה. לדבריו, הראיות הקיימות להוכחת אשמתו של המשיב אינן קבילות כיוון שהינן ערוכות, מורכבות מקטעים שונים ללא רצף מילולי, ונראה כי הינן "מוזמנות" לצורך השגת יתרון בהליך הגירושין שבין המשיב למתלוננת. כחיזוק לטענתו, הפנה בא כוח המשיב לשיחה בין המתלוננת לאחיו של המשיב בה היא אמרה לו "תוציא את אחיך מהבית, אם לא אני אגרום לו בעיות". בא כוח המשיב גרס כי בנסיבות בהם נאמרו הדברים אין מדובר באיומים, באשר לא מתקיים היסוד הנפשי של כוונה הדרוש לעבירה זו, וכי אף המתלוננת לא ראתה בדברים כאיומים.

4. על מנת לקבוע קבילות ראיות וקיום של יסוד נפשי, יש צורך לבחון גרסאות עובדתיות. בשלב זה, של בחינת ראיות לכאורה, הבדיקה נעשית לאור עובדות כתב האישום וחומר החקירה.

ניגש איפה לבחינתן של הראיות שבתיק החקירה, ובבדוק האם מצויות בו ראיות לכאורה.

ראיות לכאורה

5. המשוכה הראשונה שעל המבקשת לחצות, על מנת שתתקבל בקשתה למעצר עד תום ההליכים, הינה הוכחת קיומן של "ראיות לכאורה" כי המשיב ביצע את העבירה המיוחסת לו. בשלב זה, די בסיכוי סביר כי מחומר החקירה הקיים תצמח תשתית ראייתית שבכוחה להרשיע את הנאשם (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133

עמוד 2

(1996); בש"פ 3562/11 יתים נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 16.5.2011); מרדכי לוי "הראיות לכאורה הנדרשות למעצר עד תום ההליכים - בחינה נוספת" משפטים לד 549 (תשס"ה)). בבש"פ 1566/14 אבו עמר עבד רבה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 7.3.2014) חזר לאחרונה בית המשפט העליון על משמעותן של ראיות לכאורה (ההדגשות הוספו - א"ג):

"כידוע, בשלב בחינת בקשה למעצר נאשם עד תום ההליכים, בוחן בית המשפט אם קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו בעבירות המיוחסות לו. רמת ההוכחה הנדרשת בהקשר זה אינה זו הנהוגה במשפט הפלילי - היינו: מעל לכל ספק סביר, אלא די בבחינת כוח ההוכחה הפוטנציאלי הטמון בחומר החקירה. על בית המשפט לבחון אם קיים סיכוי סביר שעיבודן של הראיות במהלך המשפט - תוך כדי העברתן בכור ההיתוך של החקירות ומבחי הקבילות והמשקל - יוביל בסופו של יום להרשעת הנאשם (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 146-147 (1996) (להלן: הלכת זאדה)). במלים אחרות, על בית המשפט לבחון אם קיים סיכוי סביר לכך שמחומר החקירה תצמחנה בסוף המשפט ראיות אשר תבססנה את אשמת הנאשם. בשלב בחינת הראיות לכאורה אין בית המשפט נדרש לבחון את משקלן של העדויות או את מהימנות העדים, אלא אם כן מדובר בפירכות מהותיות וגלויות לעין, המצביעות מעצמן על כרסום ממשי בקיומן של ראיות לכאורה (בש"פ 352/11 ברי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (25.1.2011)). אם הבחינה הלכאורית מגלה ליקויים יסודיים או קשיים אינהרנטיים בחומר החקירה, כך שלא קיים סיכוי סביר כי ניתן יהיה להתבסס על החומר הראייתי לצורך הרשעת הנאשם - לא יעצר הנאשם עד תום ההליכים נגדו (בש"פ 635/13 מגדיש נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 5 (25.2.2013); בש"פ 6742/11 אלמכאווי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 8 (26.9.2011)). לעומת זאת, אם מכלול הראיות שבתיק החקירה הוא כזה, שההרשעה או הזיכוי הם פועל יוצא של מידת האמון שהשופט בהליך הפלילי העיקרי ייתן בהן, כי אז קיים סיכוי סביר להוכחת האשמה (הלכת זאדה, בעמ' 146)".

בבש"פ 3432/14 מוגאהד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 21.5.2014) הודגש כי ניתן לעצור עד תום ההליכים גם כאשר כל הראיות נגד המשיב הן ראיות נסיבתיות, כל עוד עצמתן מספקת והן משתלבות זו בזו ויוצרות מסכת עובדתית לכאורית שבכוחה לבסס הרשעה.

6. על מנת לבחון קיומן של ראיות לכאורה, כמובנן בפסיקה, אתיחס לעיקר הראיות הקיימות בתיק החקירה:

שתי הודעותיה של המתלוננת (בתאריכים: 4.8.2014, 5.8.2014): בהודעתה הראשונה, מסרה כי ביום מסירת ההודעה לאחר שחזרה מעבודתה בשעה 21:00, החל המשיב לקלל אותה, אמר לה לצאת מהבית ואם לא תצא "יעשה לה את המוות" ויגרום לבעיות במקום עבודתה שיביאו לפיטוריה. המתלוננת פירטה אירועים בהם המשיב תקף אותה בעבר וציינה כי הקליטה את האיומים הנוכחיים וכי היא מפחדת מהמשיב. בהודעתה השנייה, אמרה כי המשיב איים כי יפגע בבן זוגה לשעבר ואיים עליה באומרו שהיא לא תחיה עד לבר מצווה של בנה. לדבריה, המשיב מרבה לקלל אותה בחודש האחרון ולאיים בפגיעה בה תוך כדי דרישה שתעזוב את הדירה ואם לא תעזוב יזרוק את חפציה ויחליף את המנעול,

למרות שחווה השכירות רשום על שמה. לדברי המתלוננת היא החליטה להקליט את השיחות בינה לבין המשיב וכי ההקלטות קטועות כיוון שכל הקלטה במכשיר מוגבלת בזמן.

שתי הודעותיו של המשיב (בתאריכים: 5.8.2014 ו-6.8.2014): בהודעתו הראשונה מסר כי קיים ויכוח בינו למתלוננת מי יישאר להתגורר הדירה ואישר כי קרא למתלוננת במילים "זונה" ו"שרמוטה". בהודעתו השנייה, מסר שיתכן וקילל את המתלוננת בלהט הוויכוח ביניהם. המשיב אישר כי אמר בהקלטה שהושמעה לו "הפעם לגהינום, לקבר אני שולח אותך יא בת של שרמוטה" והסביר את ההקשר בו נאמרו הדברים שאינם בגדר איום לדבריו. כמו-כן, אישר כי בלהט הדברים אמר כלפי בן זוגה הקודם של המתלוננת "תביאי אותו אני אזיין אותו" וקילל אותו מתוך כעס "אני אזיין אותו", "אני אגיע, אני אחפש אותו בכל העיר", "עכשיו יש לי חשבון ארוך איתו". בהמשך, אישר המשיב כי אמר למתלוננת "אם תגיעי לבר מצווה על כיסא גלגלים, נכה, אוטובוס ידרוס אותך יא בת שרמוטה, אני יכוון שאת תמותי, שיקרה לך משהו, לא ממני, מאלוהים. ותאמיני לי, שאני מתפלל ומגיע לאנשים, הם מקבלים את זה" וציין כי לא מדובר באיום אלא בקללות בלהט הדברים.

כמו-כן אישר כי אמר למתלוננת "אני אבוא לגרנד קניון, אני אעשה לך שם פדיחות ליד כולם, אני לא רואה ממטר, בת זונה, יפטרו אותך מהעבודה וכל יום אני אעשה לך ככה... כל יום יהיה לך הפתעה ממני ואני ככה, כזה דבר, שאני ערבי, נהיה ערבי עד הסוף ויש לך כך בטוב, להרים את עצמך ולהתפנות", וכל זאת בתגובה לדברים שאמרה אודותיו לבעל הדירה. בנוסף, אישר המשיב את הדברים שנאמרו על-ידו בהקלטות נוספות שהושמעו באזניו.

הודעתו של אחיו של המשיב מיום 5.8.2014: בהודעתו הציג העד הקלטת שיחה בינו לבין המתלוננת שבוצעה מספר ימים לפני הגשת התלונה. לדברי העד, במהלך השיחה ביקשה המתלוננת ממנו כי יוציא את המשיב מהדירה בה הם גרים ואם לא היא תפנה למשטרה, זאת מבלי שציינה את הסיבה לכך.

לתיק החקירה צורפו ההקלטות שצוינו בין המתלוננת למשיב ובין המתלוננת לאחיו של המשיב, בצירוף התמלולים שלהן.

7. ממכלול החומר המצוי בתיק החקירה עולה כי קיימות ראיות לכאורה, שיש בהן כדי להעיד כי המשיב ביצע את העבירות נשוא כתב האישום. ראיות אלו אינן נסמכות רק על הקלטות השיחה בין המשיב למתלוננת, אשר בא-כוח המשיב סבור כי יתכן והן "מבושלות", אלא אף על דברי המשיב אשר אישר כי אישר כי אמר את הדברים, אך טען כי מדובר בקללות בלהט הדברים, וכי אין מדובר באיומים. על פני הדברים, מדובר באיומים, אשר תוכנם מלמד על היסוד הנפשי של אומרם, הנקבע, כידוע, תוך שימוש בחזקת המודעות הכללית והלכת הצפיות הפסוקה. (ראו, רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 95 (2006)).

8. נוכח מכלול האמור לעיל הגעתי למסקנה כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע העבירה של איומים על-ידי המשיב.

ניתנה היום, י"ד אב תשע"ד, 10 אוגוסט 2014, במעמד המשיב ובאי כוח הצדדים.